

schappen, uitmakende het vendel der schutterij, waarbij hij de eer had de princevaan te voeren. Schoon de tijding hem verrastte, en hij zich met zijn vriend verheugde, kwam de herinnering aan het gewone schuttersmaal op Nieuwjaarsdag hem onaangenaam verrassen Hij dacht aan het ijs en aan Madalena! Doch hij antwoordde schielijk:

— „Ja, maar, wat dat je zegt, Gilles! Daar sla geluk toe! Morgen in den achternoen Certein, maar morgen moet ik eerst op de baan”

— „De klokke twee op den Doelen, Gerbrand! Je bent er een kind thuis! En nu, adieu! Ik maak geen lange teem! Ik moet gaan tijen op ter loop!”

Gilles Gillesz. Valckenier drukte hem de hand, en verdween, eer Gerbrand een voorwendsel gevonden had, om zich van dit nu ongelegen feest af te maken. In gewone omstandigheden zou hij met grooten jubel Valckenier's uitnoodiging hebben aangenomen. Valckenier had onverwacht geërfd van een gierigen Haarlemschen achterneef. Valckenier zou alle witten uitdoen! Het zou een recht vroolijk festijn zijn maar hij wilde er zijne samenkomst met Madalena niet voor opofferen, ook mocht hij zijne opgeruimdheid voor zulk eene kleinigheid niet verliezen. Hij zou zich in alles naar Madalena richten, met Valckenier zou hij het later wel goed maken

Snel voortlopend, aan een bont afwisselenden gedachtenstroom toegevend, was hij buiten de Regulierspoort, en stond hij op den bevrozen Amstel, voor hij het wist. Schielijk de schaatsen aangespend, vloog hij de baan op, te midden van een dichten drom zich een doortocht zoekend. Zoodra hij de breede Amstelbaan bereikt had, reed hij kalmer en fraaier, daar er zich nu meer ruimte opdeed. Naar alle zijden zag hij uit, of Jan Teller met vrouw en schoonzuster reeds verschenen was. Gelukkig was hij nog te vroeg, en vermeide hij zich in de sierlijkste zwenkingen zonder eind. En dan reed hij plotseling weder terug onder de snorrende en gierende, of wel traag voort-schrankelende en hompelende menigte van vrouwen en kinderen bij het begin der baan.

— „Madalena!” — klonk het plotseling zeer luid van zijne lippen.

Jan Teller reed met zijne beide dames hem voorbij, zonder hem te zien. In eene sekonde vloog hij ze na, en haalde hij ze in, terwijl een baanveger met uitgestoken hand hen een poosje ophield. Glimlachend, vroolijk, met stralende oogen drukte hij het drietal de handen. Madalena's slanke gestalte scheen in het eenvoudig ijskostuum heerlijker dan in het kostbaarst pronkgewaad. Een nauwsluitend keurs van zwaar paarsblauw laken, met zwart bont omzet en met gulden knopen gesierd, teekende hare lieflijke leest op het voordeeligst af. Eene paarsblauwe kap van dik fluweel beschermde haar hoofd en hals voor den guren Oostenwind, en verborg voor een deel het glinsterend roodblonde hair. Gerbrand had haar reeds eenige dagen zoo gezien, maar bij den schitterenden zonneshijn van dezen kostelijken Zondagmorgen scheen zij hem als met eene geheel nieuwe heerlijkheid getooid. Jan Teller vond goed eens lustig een eind van den Amstel op te rijden, terwijl hij zijner Elisabeth de hand bood; Bredero en Madalena mochten volgen. Met breede